

رات سمندر کھیٹ

خالی

رات سمندر کھیٹ

محمود اعوان

کتھا

چھاپن دا حق لکھاری دا

ناں کتاب: رات سمندر کھیڈ
شاعر: محمود اعوان
ای میل: mahmoodah@gmail.com
تعداد: 500
پہلی وار: 2002ء
دوجی وار: 2012ء
مُل: 45/-

ورتاوے:

سافہ

بک سٹریٹ 46/2 مزنگ روڈ، لہور

اپنی امی جی تے اپنے ابا جی
ملک غلام جیلانی اعوان ہوراں لئی

- اسیں راتیں کھڑے گلاب
ساڈا ہانی کوئی نہ !

غالی

سارنی

11	الف	1
12	کافر ہتھاں دے ناں	2
13	پدھراڑ دی وار ا	3
14	کتھا کہانی	4
15	گاؤن کہانی	5
16	دن ککر گل پانی	6
17	ڈیرے داراں دے ناں	7
18	عشق شریبی	8
19	رہ گئے خالی صوفے	9
20	مارو تھل ساڈے اندر	10
21	کل آون والے دکھ دے ناں	11
22	میں تے توں	12
23	کوفے وچ کبک ہور رات	13
24	نویں سال بارے	14
25	پدھراڑ دی وار ا	15
26	پُونی پُونی رات	16
27	گھمن گھیری	17
28	اسیں لوگ	18
29	کوڑ دا سیک	19
30	دن دریا پیا وگے	20
31	مُکائی آئے ہویاں دے ناں	21

32	بلیک بورڈ	22
33	خوش آب	23
34	کچے دل دی تسبیح	24
35	کہانی	25
36	ہتھ نہ ہتھ دی مئے	26
37	مزنگ چوگی	27
38	رات تے اسیں ہانی	28
39	کھپڑ سمندر	29
40	فجریں ویلے کافراں دی تلاوت	30
41	خلقت گئی اڈھوری	31
42	سڑکاں اُتے	32
43	لُچا	33
44	ڈیو ابجھان مگروں	34
45	حیاتی دربار	35
46	سانوں فٹ پاتھاں تے لیکو	36
47	مال روڈ	37
48	فجریں ویلے	38
49	اک کوتا	39
50	میں جیہڑا گیت کنیاں دے حوالے کہینا	40
51	شہنائی	41
52	سُنیا ای!	42
53	سَنکھ سَنہیڑے	43
54	دن دی رہند کھوہند وچوں	44
55	ایہہ پانی ساڈا کوئی نہ	45
56	رات	46
57	پردہ اٹھدائے	47
59	اوپنے آکھیا!	48
60	نواں کہانی کار	49

61	کہن نہ کہن	50
62	لہور	51
63	پہلا پورا سچ	52
64	ارج توں بعد	53
65	کدی تے؟	54
66	پہلی یاد	55
67	آخری بوہا	56
68	یاداں دے گلابی مور	57
69	چٹھی	58
71	چوداں فروری	59
72	ایہہ گلیاں	60
73	سہ پارہ	61
74	38 نمبر	62
75	مٹی توں مٹی تائیں	63
76	گنتی بھٹن دا دن	64
78	پاکستان	65
79	سمندے آ لے کھوہ دی دیل	66
80	عشق	67

خالی

الف

ساڈے مَن اندراں وِچ لیکو
جو کجھ اج تائیں
شام وی ساڈے متھے اُتے
لیک نہ سکی

کافر ہتھیاں دے ناں

کیہ کھٹیا اساں پہلاں پگ کے
کیہ کھٹیا اساں راوی بہہ بہہ
کیہ کھٹیا اساں لئے لئے تینڈا ناں
عشق اساڈا حاکم ہويا
پھل ساڈی ہتھکڑیاں
جیونڈیاں ساڈی قید نہ مگے
لگھ پے کرے اڑیاں

پدھراڑ دی وارا

چاچا!
کیوں وٹیاں چوں کنکاں جمن دی گل کر کے
ساڈیاں اکھاں کنیاں کردا ایں
موترو گدیاں گلیاں دے وچ
کیہڑے بھیت دے پھل لہدا ایں
کالے روڈ پہاڑاں اُتے
ٹگر کوئی نہیں
ہک دوجے دے ہوون دی بدبو اے
ترکھ کیہڑی آ ویہل مرن دی
آج وٹے گن گن
اوتری شام نروئی کرے
پانی نہیں تاں
موترو دے کھوہ بھرے

☆ پدھراڑ وادی سون سیکسرا دا اخیر پندتے میری جمن تھاں اے

کتھا کہانی

اساں رولے پاپا
شام کہانیوں کڈھی
آتے ہتھاں دے وچ گولے چکے خاباں دے
کدی مور نہ نچن دتے
اساں آپ سہیلی پانی دے
تے رات سہیلی ساڈی
اساں راتیں سٹے لوک نہ جاگن دتے
اسیں آپے جاگے
نال گواچے لوکاں دے
آتے شاماں کڈھ کڈھ
روز کہانی کیتی

گاؤن کہانی

دِن کنکاں

رُت ماکھی

ساڈے کتاں دے وِچ

پین آوازاں شام دیاں

ساڈے ہتھ ہو جاؤن راتاں

رُت لکر

دِن پھُل

بہوں لگدے اوہناں دے مُل

جیہڑے تسیاں دے پانی پی گئے

دِن مالک

اسیں نوکر

رُت نال کہانی تھی گئے

دِنِ کِکَرِ گِلِ پَانِی

دَھمی ویلے
چھٹی آلے دِنِ
جیہڑا ہک دُوجے ول
گل ٹورن دا دِنِ سی
اسیں فٹ پاتھاں تے
آپو آپ دھیانی لگے تڑدے رہے
اتے اندرو اندریں
گل پرتن دے ٹھیکے ہو گئے

ڈیرے داراں دے ناں

کون نکھیڑے!
ساتھوں ساڈے ہاسے
آتے ساتھوں ساڈے روگ
آتے کون سیانے
میں وکھ ہاں اوہ وکھ

انجینئرنگ یونیورسٹی لہور دے ۹۵-۹۶ سیشن دے بہوں سارے بیلیاں دے ناں۔

عشق شریبی

پھلاں دے وچ چانن ہوسی
سُن سُن گلاں گُوڑھیاں
ہتھوں ہتھ فیر وکدی جاسی
مٹھی عشق شریبی
رَج رَج کھاسن گر ماں والے
مینڈے ہتھ اُونی

رہ گئے خالی صوفے

دِن نگھ گئے برساتاں والے
شاماں عشق گرن دیاں گئیاں
رہ گئے خالی صوفے
مال روڈ تے
کلہیاں پے گیا ٹرنا

مارو تھل ساڈے اندر

اساں آہواں کتیاں
گت گت رکھیاں
عشق نہ پائی جھاتی
اساں اپنے اندر واجاں ماریاں
کسے نہ واج سنجاتی

کل آون والے دکھ دے ناں

اج وی نواں نکلور دیہاڑا
ساڈے ہتھوں میلا ہويا
گھاہ بھوئیں نال رل مل بہہ کے
اج راتیں اساں اوکھی رات ٹپائی
خاب بھڑولے بھرن دا سوچ کے رُتے
پک دُوبے ول تک کے ہتے
سوچیا سی
ایویں رات ٹپائی جاسکدی اے
پر نہیں ٹپدی
کل دے دکھ پگ ہوون تاں
اج دے دکھ نہیں لنگھدے
بھاویں تینڈے سانگے ہوون

میں تے توں

اسیں ہک دُوجے دے ہانی
اسیں کٹھیاں مُردے چیندے رہے
اسیں ہک دریا دے کنڈھے بہہ کے
و کھرے پانی پیندے رہے

گوفے وچ ہک ہور رات

حالاں تائیں اِنج لگدائے
ساڈے اندراں دے وچ
کلمہ وی نہیں پورا ہویا
اِنج لگدائے
ساڈیاں ناڑاں دے وچ
بجری رُدی پھر دی
ایہہ گلیاں جتھوں اج راتیں اسماں لنگھنا
سانوں لنگھن نہ دیسن
سُن وے بھنا!
اج راتیں اسیں اپنے کوئی نا
ساڈے ہتھ دشمن دے ہتھ نیں
پیر نیں گوفے ورگے
اج راتیں ساڈا ہانی کوئی نہ
سبھ نیں تیرے ورگے

نویں سال بارے

کیہڑی دیراے
اوہ موسم ہُن آ وَن وِچ
جدوں ہتھ دا لکھیا رُت پڑھسی
تاں روسی
خاب پہاڑوں لہندے لہندے
شہراں وُل ٹُر پوسن
و کھ ہووین
رُت توں رت دے وین
مک ویسی تصویراں وِچوں
پون دی خشبو
گھل وین
وَت ویڑھیاں دے وِچ ہئیاں
خلقت گرسی کھٹیاں

پدھراڑ وی وار ۱۱

لالہ جی!

ایہہ ویکھدے پئے او
ایہہ کھوہ استاں مرن دے واسطے
کھٹے نہیں

اسیں پانی پیندے آں
ہک دوجے توں کھس کے
اسیں الیس پانی نال مُردے دھوندے آں
چیوندیاں اُتے ہس کے
اسیں ادھ سُنیاں دے وانگ سویرا کردے آں
سورج دے کھوہ بھر دے آں

پُونی پُونی رات

کدی داند پنجالی پاپا ہسن
زمیں رووے
مچی اُتے بہن نہ ہووے
ڈھڈ خالی رہ وِجن
واء دیاں کھلریاں والاں وِچوں
کھنڈ دے عشق نوں
کیہڑ اسپنے لاوے؟
ویڑھے دے وِج
چن دا ڈیوا بال کے
چرخہ کتن آ لے ہتھ
مزدوراں وانگر پُونی پُونی روون
جدوں خاب سرہانے تھلے رکھ کے
لوکی بڈھے ہوون

گھٹمن گھیری

شام سویرے دے گیڑے آئی
رنگاں بھری پرات
لگ گئے روگ اوڑے
تے پھلے ہو گئے رنگ
نہ ہانی نہ سنگ

اسیں لوگ

کدی ویکھے نی
جیہڑے ادھی دُھپ
تے ادھی چھاں نیں
جیہڑے ساڈے ٹین
تے ساڈے نہیں وی
جیہناں اندروں اندریں
گنڈیاں اُتے گنڈیاں لائیاں
بھج بھج بُو ہے مارے
پراویں کدی رات
رُکی ہووے تاں رُکدی
گل ٹردی تاں مگدی

گوڑ دا سیک

کیہڑے گوڑ دا سیک
اساڈے متھے وچوں بہدا
جیہڑا سانوں گنتی وچ نہیں رگن دا
تے ساڈے ایہناں آنت کلرکی مُونہاں اُتے
سین نہیں ہوندے
نت مویاں تے وین نہیں ہوندے

دِنِ دریا پیا وَگے

ساڈے مُونہہ نہیں ویکھنے
نِت مویاں دے مُونہہ نہیں ہوندے
سُکیاں اندر کنیاں دی خُشبو نہیں ہوندی
سچ رُنیاں دیاں اکھاں دے وِچ
دُھپ نہیں ہوندی
چھاں ہوندی اے
چھاں وِچ عُمر اں ساڈے
اپنی گنتی بھُل جاوے تے
اندر اں دے وِچ گھاہ جمدے نیں
گڈڑاں وِچوں سماہ لبھدے نیں

مُکافی آئے ہویاں دے ناں

ہُن آئے او

جدوں پھوڑی ٹھپ کے

دُنیا وچ رَل بیٹھے آں

ہُن آئے او

جدوں اندریں اندر سِک اے

جدوں رَل ملنے دی آس وی کوئی نہ

جدوں موئے سانوں یاد وی کوئی نہ

بلیک بورڈ

اسیں چاک سلیٹ دے جائے
اساں ساری عمر،
بلیک بورڈ تے لیکے اکھر کاپی کیتے
نہ کیتا کدی لکڑ بن دے،
پنڈے اُتے رندا
نت منگ منگ اٹاں جوڑ دے رہے
کندھ ٹوردے رہے

خوش آب

میں پانی دریاواں دا
آتے سورج مینڈے نین
مینڈے کول پرانے قصے
پئے لفظ زبانوں ڈھین
میں پتر اُس ماں دھرتی دا
جتھے راتیں پھوڑی اُتے
بھلے سوندے وین

۔ خوشاب میراجمن ضلع

کچے دل دی تسبیح

کیہڑے ٹیم
اسیں اپنے آپ نوں پڑھدے
ادھی عمر کتاباں پڑھدیاں پڑھدیاں مک گئی
ادھی عمر لکیراں
خالی ہتھاں دے نال روٹی ٹگر کیتا
کچے دل نال کچے عشق دی تسبیح کیتی
خالی خالی خلقت دے وچ
خالی خالی ہنجور نے
اسیں پورے رہے نہ مئے

کہانی

کہندے نیں وئی
یاراں وِجے دا ویلا سی
دریاواں جدوں پہلی واری گلاں کیتیاں
پانی نے جدوں ٹرنا سکھیا
کہندے نیں وئی
گلیاں سڑکاں پک ہوئیاں سَن
جد سبھاں نوں پھاہی لگی
سُنیا اے وئی
ہتھاں دے وِج پھُل کھڑ دے سَن
اکھاں ملن توں پہلاں
وِتی وِج نہیں رات ہوندی سی

ہتھ نہ ہتھ دی منے

سُکیاں سِنیاں یاریاں
ساڈے بُو ہے اُتے
آ کے وین کزن
تے مینہ وِس پوے
دل دی دل وِج رہوے
اکھیوں پٹھ نہ لہوے
شام نہ پوے
اکھ نہ اکھ دے آکھے لگے
ہتھ نہ ہتھ دی منے
پئی چند بھانڈے بھنّے

مزنگ چوئگی

شاہ محمد! ہسن کھیڈن سچ ہوسی
پرکیہ کریئے ساڈا دل نہیں لگدا
ساڈے کولوں نت گنتی نہیں پوری ہوندی
فٹ پاتھاں تے ازل گواچے لوکی تک تک
نہیں اپنی مزدوری ہوندی
ساڈے کولوں نہیں نظراں دے پھل کھرو دے
جھے سڑکاں اُتے پڑجھن اندراں دے وچ ٹکڑ

رات تے اسیں ہانی

رات کرے مزدوری
ننگ مُتگیاں دی
دن حاکم پیاہے
رَج بھٹکھیاں کوں
بھٹکھ رَجیاں کوں کھسے
سُنکیاں اکھیاں نوں
بھرن نہ دیوے پانی
رات کرے مزدوری
اُچیاں جھکیاں دی
دِن پیا کرے بنارے
وِکھ وِکھ سوچ کے تارے
پک مٹی دے جھیاں نوں
کون کرے مزدوری
رنگ برنگیاں دی

کھیڈ سمندر

کیہ کریئے!
جدوں شام سویر دی مُورت دے وِچ
اپنے ہتھ دے رنگ نہ ہوون
کیہ کریئے!
جدوں چرخہ گھم گھم تھکے
اوہ پونی نہ کتے
جیہڑی کتن واسطے
آسماناں دے بُو ہے گھلن
کون اوس تگڑی ٹلن
جس تگڑی وِچ دِل دُنیا دی وِچ نہ ہووے
کیہ کریئے
جدوں پکو گل تے
کوئی ہسے کوئی رووے

فجریں ویلے کافراں دی تلاوت

بھارے وین
اسیں اپنیاں اکھاں دے وچ من کے
لوکے ہو گئے
دِن پرتی گئے
بندا کھیاں دے پھل چم چم،
اسیں کافر تھی گئے
کون اسانوں کلمہ یاد کراوے
جے سَت اندراں وچ آوے

خلقت گئی ادھوری

اسیں سکے دریاواں دے
گاؤن سُن سُن سکے تھی گئے
کَلر ساڈے ہتھوں وگدا
اکھیں آن سمندر ہويا
عُمر اں اتساں ٹلر ہسیا ٹلر رويا
بھج بھج راشن ڈھويا
ہتھوں ڈگدیاں اُنکلاں اُتے
گنتی کیتی
اپنا آپ نہ پورا ہويا

سرٹکاں اُتے

موسم دا اتبار نہیں ہوندا
فٹ پاتھاں تے پھل نہیں کھڑوے
سرٹکاں اُتے پک دُوجے دی لوڑ نہیں ہوندی

لَسْجَا

کوئی دریا نہیں لہدا پورا
جیہڑا سانوں کجے
پئی ریت سِراں وِچ وَجے

ڈیوا بھان مگروں

دِن دُہی تاں اندروں اندریں
مک وِلسن سبھ گلاں
کون سُچھی
نَس وِنجاں کہ رلاں

حیاتی دربار

ساڈیاں عُمر اِنج نہیں لنگھیاں
چیویں ساڈے مُونہہ دسدے نیں
وَکھری اُوکھ سی
گلیاں وِچ دربار بن تے منگنا
وَکھری موت سی
اپنے نال پروہنے گھن کے
دُشمن بھوئیں تے وَسنا

سانوں فٹ پاتھاں تے لیکو

سانوں فٹ پاتھاں تے لیکو
متے سانوں واواں لیکن،
سرٹکاں اُتے
سانوں دریاواں ول ٹورو
متے ساڈے اندراں دے وچ پانی وگن
سانوں جیوندیاں منجی پاوو
متے ساڈے نیڑے ہوون
جیہڑے اتھے سُنتیاں سُنتیاں
بڈھے تھی گئے

مال روڈ

اساڈے پیر اساڈیاں جتیاں
اساڈے موڈھے اُتے
رتے رمال چکن دے
جیویں موڈھے مولوی ہوون
ساڈے مونہہ تے سانوں ورتدے
پک پک دِن دا قصہ
ساڈے کول نہ اپنا حصہ
تہانوں کیہ دے

فجریں ویلے

شامیں کیہڑیاں گلاں کیتیاں
کیہڑے خاب پھر ولے
کیہڑے اپنے ویہڑے لائے
کیہڑے باہر ڈولے
فجریں ویلے
اپنا آپ سیان سکین
تاں پکھیں؟

اک کوتا

ایس دھرتی تے
جتھے کدی
اپنی تھاں وی ملن نہیں ہوندی
ہک دن اساں
ریلنگ تے ہتھ رکھ کے
بالکونی وچ چاء واں پی کے
سگرٹ دے کش گھن کے
ہر شے اپنی کر لئی

میں جیہڑا گیت کنیاں دے حوالے کیتا

دس بچنا!
تینوں کیهڑے خاب نشانی کرے
کیہڑے تینڈی وینی دے نال بھیسے
جے توں سانوں وگدی واء اچ لھیسے
جے تینوں اسیں،
چاء دے کپ اچ دیسے

شہنائی

(استاد بسم اللہ خان دی ویل)

بسم اللہ خاں!
آ بہہ گجھ چڑ ساڈے دیہڑے پیلے پتر بول
تے بے سُر یاں تے کھول سُر اں دے بھیست
تینڈا جیونا ساڈے جیون ورگا نہیں
اتے تینڈے ساہ نہیں ساڈیاں ساہواں ورگے
بسم اللہ خاں!
نہ تک ساڈیاں اکھیاں اندر
نہ رگن ماترے ٹھڈے بھجدے ساہواں دے
پک واری تاں تُوں وی،
ساڈے اندر آن کھلو
ساڈے موڈھے لگ کے ساڈے اتھرو رو

سُنیا ای!

سُنیا ای!

ساڈے خاباں دے وِچ
جاگن آ لے مینہ نہیں ہوندے
پیراں وِچوں
واپس اُون دی رمز نہیں لبھدی
وِکھریاں ہو کے
نیڑے اُون نوں دِل نہیں کردا

سُکھ سنیہڑے

اتھرووے!
ساڈے اندر کھیڈتاں گھلیے
کدی نال ہوادے گھلیے
آتے رل میل کھیاں لبھے
سُکھ سنیہڑے
جیہڑے ساڈے وڈکے
ساڈیاں ماواں واسطے لکھ گئے
واواں اُتے
تے اساں نہ ڈٹھے

دِنِ دِي رِهِنْدِ كِهْوِ هِنْدِ وِ چَوں

كِيه لَكِهِيه
جِدوں اِنِا آ پ نہ لَكِهِيا جِا وِے
رِج رِج سُنِيے
سُن سُن مِيے
مَن مَن كَرِيے اِنِا آ پ سِوِا
قَلَمِ دِوَات كِتَابَاں كِهِن كِے
گُوڑے كَرِيے رِاھ

ایہہ پانی ساڈا کوئی نہ

چل ہور سمندر تاڑوے
ایہہ پانی ساڈا کوئی نہ
سانوں سڑکاں اُتے ماروے
ایہہ گلیاں ساڈیاں کوئی نہ
ساڈے اندر وگدا کُوڑ
کریں تاں سچا کروے
ساڈے سَکے ساوَن بھروے

رات

ایہہ رات
اساڈے دل وچ شام کریمی

پر دہ اٹھ دئے ---

(کھلیاں نظاماں)

خالی

اوبنے آ کھیا!

اوبنے آ کھیا!
دل تے گھر زیادہ دیر خالی نہیں رکھنے چاہیدے
آتے شام ہون توں پہلاں
پانی دی اواز سُن لئی دی اے

نواں کہانی کار

اسیں اتھے ایویں نہیں آئے
کہانی کرن آئے آں
پر ضروری نہیں
وئی کہانی کرپے وی
ساڈے کول جے کہن جوگا بہت کجھ اے
تاں نہ کہن جوگا وی ڈھیر اے
اسیں جے اپنے اکھراں وچوں،
دن نہیں چاڑھ سکدے
تاں ہتھاں اُتے رات تاں ڈک سکدے آں
بھاویں اکھراں ساڈے ہتھ ہوون

کہن نہ کہن

جو کچھ اسماں تینوں کہتا
اوہ اسماں تینوں نہیں سی کہتا
پر کیہ کریے
سانوں کسے دسیا ای نہیں
وئی اکھاں دی بولی
جے سمجھ نہ آ رہی ہووے
تاں چُپ رہنا چاہیدائے
بولی دا نہیں !

لہور

بندے نوں کھا جاندے نیں
پُرانے شہر
پُرانے دریا
پُرانے خاب
تے پُرانے لوک
تے اوہ گلیاں وی
جیہڑیاں بندے دے اندر
کھلن لگ پوندیاں نیں

پہلا پورا سچ

ہتھ ساڈیاں اکھاں نیں
پر کدی کدی
ہتھ بس ہتھ ای نہیں
بلکے کئی کئی وارتاں اسیں وی
اوہ نہیں ہوندے
جیہڑے کہ اسیں ہے واں
اتے کدی کدی تاں
سانوں تیری وی لوڑ نہیں ہوندی

انج توں بعد

انج توں بعد
تینوں کے اپنی شدت نال،
تکنا ای نہیں
جے اوہنوں پتہ لگ سکے
وئی توں اپنے وال بندھیاں ہویاں
اپنا سجا ہتھ پہلاں سر وں لئے کے جاندی ایس
کہ کھبا؟

کدی تے

بھٹریے!
کدی تاں ذکر کریں ہا
اوہناں بارشاں دا
جیہڑیاں ہک دوجے نوں،
جانے بغیر ہی لنگھ گئیاں
اتے کدی تاں،
پورے کریں ہا اوہ خاب
جیہڑے اساں سوچے تاں تین
پروکھے نہیں ہن
اتے کدی تاں،
روویں ہا اوہ اتھرو
جیہڑے توں رونے نیں
کسے ہور دے موڈھے لگ کے

پہلی یاد

جدوں ساڈا عشق ممکنا شروع ہو یا
تاں بھانڈے ٹن لگ پئے
تے اسیں وی!
اسیں جہناں دی عمر،
بھانڈیاں دی عمر توں وی گھٹ سی
اتے ساڈے ساہ
اوہ وظیفہ نہیں سن جانڈے
جس نال تیریاں اکھاں دے،
خط کھولے جاسکدے
تے ہن وچھڑن توں بعد
تیری پہلی یاد نوں،
منگ کے کپڑے پواواں گے
ممت پوری کرن واسطے

آخری بوہا

ادہ کہانی آلی رات سی
اوسنے اپنی کہانی سنائی
تاں باریاں کھلن لگ پیاں
تے بوہے بند ہوئے
اوس رات توں
آخری بوہے تیک دا پینڈا
سورج دے راہ وچ
چن بن کے کھلوتا اے
اج رات تائیں!

یاداں دے گلابی مور

سویرے اتناں،
تینڈیاں اکھھاں دی زیارت نوں جانا سی
ملن دے گلابی مور نال لئے کے
پرسارا دن اسیں اوس بیچتے،
کلے بیٹھے رہے
جس اُتے سانوں،
عشق مکن توں بعد بہنا چاہی داسی

چٹھی

میں تاں
اوویں ای آں
جیویں توں چھڈ گئی سیں
پر کمرہ اُنج نہیں اے
میز اُتے پئی،
ادھ کھلی کتاب بند ہو گئی اے
کندھ اُتے نواں کیلنڈر لگ گیا اے
تے لان آلی باری جیہڑی کے بندسی
گھل گئی اے
اُتے پلنگ اُتے اوہ تھاں،
جتھے توں سوندی سیں

اوتھے ہُن کوئی ہور سٹاپیا اے

☆ خیال امریکی شاعرہ ”جینفر باربر دیکوتا“، ”آ“ (ترجمہ عرفان ملک ”نون غناں) توں ٹریا۔

چوداں فروری

درختاں دے وظیفے
حالیں ختم نہیں سن ہوئے
جد دریا آباد دے ٹیشن اُتے شام لتھی
تے ساڈے کول آ کے کھلوگئی
پناں سلام کیتے
تے ساڈیاں اکھاں وچ،
اوہ خشبو پھیلنی شروع ہوگئی
جس توں مگروں
اج تا میں کوئی کسے نوں بھُل نہیں سکیا

ایہہ گلیاں

(گبرائیل گارشیا مارکیز دی ویل)

اسیں ساری عمر
اوہناں کرداراں نال ای تے،
جیوندے رہے آں
جیہڑے روز شامیں
اگلے کوٹھیوں نکل کے
گلی وچ کھلن آ لے بوہے اُتے،
آ کے بہہ جانڈے نیں چُپ چُپتے
ایہناں گلیاں نے،
ساڈے کردار مرن نہیں دتے
ہاں.....
سانوں مار چھڈ یا نہیں!

سہ پارہ

چکڑ ساڈی کہانی
تے ہوا ساڈا وظیفہ اے
اتے شام سہ پارہ اے
ساڈیاں ہتھاں وچ کھڑدے
اوس پھل دا
جس دی خشبو
تیریاں ہتھاں وچوں آنی اے

38 نمبر

38 نمبر دا دروازہ گھلا اے
تاں گانیاں دی اواز اوندی اے
تھلے قالین تے،
ہک بندہ لیٹیاے
ہتھ سینے تے بنھ کے
تے سر کندھ نال لائے
Anathema دے گٹار،
وَجی جا رہے نیں
تے اسرافیل صور پھونک کے،
واپس جا رہیا
لگدائے.....
قیامت لنگھ گئی اے

☆ نئے بھرا اظہر عبداللہ دا کمرہ ہاسٹل نمبر ۳ علامہ اقبال میڈیکل کالج لاہور
☆ Black Metal گان آلا ہک گروپ

مٹی توں مٹی تائیں

مٹی ساڈی کہانی تاں نہیں سی
پر بنا دتی گئی
تے پانی ساڈا کردار کدی نہیں سی
پر بنیا
اتے اسیں رنج دے کدی نہیں بن سکے
جیویں دے اسیں ہیں واں

گنتی بھلن دا دین

اسیں کالے پانیاں دی
جھیل وچوں
چٹے پھل لہن گئے ساں
کنوارے ہتھ لئے کے
تے اکھاں بڑھیاں کرا بیٹھے
سانوں پوساری عمرے کہندار ہیا
اتھرتے یاداں گنی دیاں نہیں
ورتائی دیاں نیں
اک دوجے دے ویٹھے جائے پنا
پر اسیں رگن دے رہے
اوہناں دُعاواں سمیت
جیہڑیاں اسوں زبردستی لئیاں

تے ارج جدوں
خشبوی پانی ہوگئی اے
سانوں گنتی یاد نہیں آ رہی

پاکستان

تسین اپنے بال لُکا لُو
ہتھ ہک دُوجے دے
ہتھاں وچوں کڈھ دیو
اپنیاں اکھاں بند کر لو
تے کن وی
تا کہ شو شروع کیتا جائے

سَمندے آ لے کھوہ دی ویل

پانی کھوہ دی اکھ اے
تے ایہہ کھوہ نشانی اے
ساڈیاں ہتھاں نوں دتے گئے
اوہناں سنہیاں دی
جیہڑے کہ اسیں بھُل چکے آں
ایہہ نشانی اے
اوہناں ہاسیاں دی
جیہڑے کہ اسوں اُدھار لئے
مُجبتاں دی کندھ پلستر کران لئی
پر خورے کیوں؟
سالاں توں کوٹھی لگی ہوا
ایس دے پانی اُتے
تیری مورت نہیں بنا دی پئی!

☆ پدھراڈگراں دا بک کھوہ

عشق

ایہہ دریا
پہلاں
ساڈے بوہے اگے
وگداہا!

کیمہڑے باغ دا پھل توں سبنا

’شوخا‘ شاعر گیان دھیان دی گل کرے تے کھج آوندی اے، تے گیان دھیان والا بندا شوخی تے نویں ڈھنگ نال شاعری راہیں اپنے موجود تے غیر موجود، ہون تے نہ ہون دی دلیل بناوے تے نئی ہوندی اے۔ چنگی شاعری دی علامتاں تے رماں آپوں شاعر تے اوہدے پڑھن والے نوں ADOPT کر لیندیاں نیں۔ شاعر نوں تے حیاتی دے بھنڈار چوں ملی اجوکی سوچ دے ون سون نال پلہ بھرن دی سگوں بوہتی لوڑ رہندی اے، ایہہ ون سون، چھو کڑ، ویسی سرت تے اپنی ہوند دی سرت تے جان سبنا دی دین ہوندا اے۔ ایہو چنگی شاعری دا وصف وی اے۔ بولی تے لفظالی محمود دے چاہن توں ودھ کے اوس لئی رستہ بناوندی جاندی اے۔ خیال دے جس پدھرتے اوہ اپنے نال ہمکلامی کردا اے اوتھوں اگا نہہ دے امکان دی راہ وی دسدی اے۔ محمود احمد اعوان دی شاعری نویں جگ وچ سانوں کجھ اجیہیاں نشانیاں وی دیندی اے جس نال وصل اندر لگیا بجر دا جھیرا اگھڑا اے تے اک سونہی جیہی سیدھ ول تون دا حوصلہ ہوندا اے۔

مظہر ترمذی

لندن، انگلینڈ